

Uitspraak van de Raad van Beroep

Kenmerk RVB:2024:004

klachtnummer 6885.01.08-057.82

uitspraakdatum: 6 januari 2025

Uitspraak van de Raad van Beroep van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag
(hierna: de “Raad van Beroep” of de “Raad”)

inzake het beroep van

het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs, te Den Haag, (appellant)

tegen de uitspraak van 16 januari 2024 in de zaak inzake de klacht van

Mevrouw C te WOONPLAATS (klaagster, thans verweerster)

Tegen

mr. A RB, kantoorhoudend te VESTIGINGSPLAATS (beklaagde)

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1 Op 31 mei 2022 heeft verweerster bij de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs een klacht ingediend tegen beklagde.

1.2 Beklaagde heeft met dagtekening 2 oktober 2022 een verweerschrift ingediend en dat aangevuld op 14 januari 2023.

1.3 De op grond van artikel 9 van het Reglement Tuchtrechtspraak RB (hierna: het RTRB) plaatsgevonden mediation heeft niet tot een oplossing geleid.

1.4 Verweerster heeft een conclusie van repliek ingediend.

1.5 Beklaagde heeft een conclusie van dupliek ingediend.

1.6 De mondelinge behandeling van de klacht heeft op de zitting van de Raad van Tucht van 12 september 2023 te Den Haag. Daarbij is verweerster verschenen en gehoord. Beklaagde is niet verschenen. Blijkens de gegevens in het dossier is beklagde deugdelijk en tijdig opgeroepen voor de zitting.

1.7 Van het verhandelde ter zitting zijn op de voet van artikel 12, vijfde lid van het RTRB, geluidsopnamen gemaakt.

1.8. De Raad van Tucht heeft op 16 januari 2024 uitspraak gedaan op de klacht van verweerster en daarbij als volgt geoordeeld (in de uitspraak wordt de Raad van Tucht ook wel de “Raad” genoemd):

“De Raad:

- verklaart de klacht onder 3.1.a. gegrond,
- verklaart de klachten onder 3.1.b en 3.1.c ongegrond,
- waarschuwt beklagde,
- veroordeelt beklagde in de kosten van de procedure, door de Raad vastgesteld op € 200 en bepaalt dat beklagde het bedrag ad € 200 uiterlijk binnen veertien dagen nadat deze uitspraak onherroepelijk is geworden dient over te maken naar rekening (...) t.n.v. RB te Den Haag onder vermelding van klachtnummer 6885.01.08-057.82, en
- bepaalt dat de door klaagster gestorte waarborgsom van € 200 door de Vereniging wordt gerestitueerd.”

1.9 Appellant heeft op 15 maart 2024 beroep aangetekend tegen de uitspraak van de Raad van Tucht. Daarbij heeft hij een woordelijk verslag van het verhandelde ter zitting van de Raad van Tucht gevoegd. Verweerster heeft een verweerschrift ingediend. Beklaagde heeft een reactie ingebracht. Vervolgens hebben verweerster en beklagde enige nadere stukken ingediend.

1.10 Appellant heeft een conclusie van repliek en verweerster een conclusie van dupliek ingediend. Partijen hebben vervolgens enige nadere stukken ingediend.

1.11 De mondelinge behandeling van het beroep heeft op de zitting van de Raad van Beroep van 10 december 2024 plaatsgevonden. Daarbij zijn verschenen Appellant namens deze mr. I.M. de Jong RB, bestuurslid, en mr. S.F.J.J. Schenk, RB, directeur fiscale zaken) vertegenwoordigd zijn gemachtigde, mr. A.T.P. Nefkens, en verweerster (in persoon). Beklaagde is aldaar met bericht van verhindering niet verschenen. Hij gaf daarbij mede zijn gevorderde leeftijd (van 73 jaar) als reden. Van het verhandelde ter zitting zijn op de voet van artikel 12, vijfde lid van het RTRB, geluidsopnamen gemaakt. Aan het einde van de zitting heeft de voorzitter van de Raad van Beroep het onderzoek gesloten en een uitspraak aangekondigd.

1.12 Verweerster heeft na de mondelinge behandeling nog enige stukken ingediend. De Raad van Beroep heeft hierin geen aanleiding gezien het onderzoek te heropenen.

2. Feiten

2.1 De Raad van Tucht heeft de volgende feiten vastgesteld:

“2.1 Beklaagde is als belastingadviseur werkzaam te VESTIGINGSPLAATS en is als lid van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Vereniging) als “RB” ingeschreven. Hij verricht zijn werkzaamheden als belastingadviseur zelfstandig onder de naam “Mr. belastingadviseur, belastingadviseur/bedrijfsjurist”.

2.2 Beklaagde verzorgt reeds meer dan 30 jaren de aangiften inkomstenbelasting/premieheffing volksverzekeringen (hierna: IB/PVV) van klaagster. Tot 2007 verzorgde beklagde ook de aangiften vennootschapsbelasting van een Besloten Vennootschap waarvan de aandelen werden gehouden door klaagster. Aan de dienstverlening lag geen schriftelijke overeenkomst van opdracht ten grondslag. De jaarlijkse werkwijze van beklagde was aldus dat klaagster zich in het voorjaar met alle relevante fiscale informatie over het voorafgaande aangiftejaar meldde bij beklagde. Vervolgens nam beklagde eventuele bijzonderheden met haar door en stelde hij de aangifte op en diende hij deze namens klaagster in.

2.3 Reeds over de aangiftejaren vóór 2017, werden door verschillende belastingplichtigen en/of hun belastingadviseurs fiscale procedures gevoerd met betrekking tot de rechtmatigheid van de zogenoemde Box-3 heffing, meer specifiek met betrekking tot de bepaling van het “inkomen” in Box 3. Hieraan werd in de fiscale pers ruime aandacht besteed.

2.4 Op 14 juni 2019 oordeelde de Hoge Raad dat in 2013 en 2014 het forfaitair rendement van 4% te hoog was. Daarbij werd aan de wetgever de tijd gegeven de wetgeving op dit punt aan te passen. Met ingang van het aangiftejaar 2017 is door de fiscale wetgever bij de bepaling van het inkomen in Box 3 de zogenoemde ‘vermogensmix’ geïntroduceerd. Ook tegen deze wijze van berekenen van het inkomen zijn fiscale procedures gestart.

2.5 Op 7 juli 2018, 18 april 2019, 23 april 2020 en 25 maart 2021 zijn in dat kader voor de belastingjaren 2017, 2018, 2019 respectievelijk 2020 ‘de aanwijzing bezwaarschriften tegen definitieve aanslagen inkomstenbelasting als massaal bezwaar’ bekend gemaakt.

2.6 De jaarlijkse werkwijze van beklagde was aldus dat klagster zich in het voorjaar met alle relevante fiscale informatie over het voorafgaande aangiftejaar meldde bij beklagde. Zo ook in 2021. In het kader van zijn dienstverlening aan klagster heeft beklagde onder meer haar aangifte IB/PVV 2020 opgesteld en deze op 5 maart 2021 via Nextens digitaal bij de belastingdienst ingediend. Tot de aangegeven inkomensbestanddelen behoort een belastbaar inkomen uit sparen en beleggen (hierna: Box 3). De tot het rendementsvermogen behorende bezittingen van klagster bestaan (nagenoeg) geheel uit banktegoeden. Over 2020 is klagster € xx IB/PVV in Box 3 verschuldigd. Op basis van de eerder voor de jaren 2017, 2018 en 2019 met hulp van beklagde ingediende aangiften IB/PVV van klagster was zij over haar Box 3 inkomen van die jaren € xx € xx respectievelijk € xx verschuldigd.

2.7 In geen van de jaren 2017 tot en met 2020 is door of namens klagster bezwaar gemaakt tegen de haar opgelegde definitieve aanslag IB/PVV.

2.8 Op 7 september 2021 heeft klagster aan beklagde een e-mail verzonden waarin zij schrijft:

“(…)

Ik las vandaag in Trouw dat er tot dit weekend **individueel bezwaar** gemaakt kan worden bij de belastingdienst tegen spaarbelasting in box 3 in afwachting van uitspraak Hoge Raad. Ik heb geen beleggingen. Is dat zinvol voor mij.

(…)”

2.9 Beklagde was in september 2021 wegens vakantie afwezig. Op de in 2.8 bedoelde e-mail van klagster volgde geen afwezigheidsmelding. Bij terugkomst heeft beklagde ook niet alsnog op de e-mail van klagster van 7 september 2021 gereageerd.

2.10 Op 24 december 2021 oordeelde de Hoge Raad dat de Box-3 heffing ook na de invoering van de vermogensmix in strijd was met het (Unie)recht, en dat het aan de belastingrechter was om de daarvoor in aanmerking komende belastingplichtigen rechtsherstel bieden door de belastingheffing te baseren op het werkelijk met het vermogen behaalde rendement.

2.11 Op 3 februari 2022 heeft tussen klagster en beklagde per e-mail de navolgende correspondentie plaatsgevonden:

Klagster schrijft:

“Er stond weer in de krant over uitspraak betreffende heffing op rendement spaartegoeden. Ik stelde in de mail van september 2021 hier een vraag over. Geldt het collectief terug krijgen van heffing op spaargelden ook voor mij? “

Beklaagde antwoordt:

“Ik krijg best veel vragen over dit onderwerp maar de meeste van mijn cliënten beleggen in aandelen, og en een beetje spaargeld. Die kunnen dus nooit een beroep doen op het kerst-arrest want dat ging over de situatie dat bijna E xx spaargeld werd belast. Voorlopig kunnen alleen degene die tijdig bezwaar hebben gemaakt tegen aanslagen van oude jaren op compensatie rekenen. Maar mogelijk gaat de compensatie ook voor niet-bezwaarmakers met enkel spaargeld gelden.”

Daarop verzoekt klagster aan beklagde:

“Kunt je het voor mij alsnog in orde maken? Het gaat tenslotte om een behoorlijk bedrag.”

2.12 Op 4 februari 2022 is de correspondentie per e-mail vervolgd.

Beklaagde schrijft aan klagster:

“Op 7 september zat in Frankrijk tot 27 september. Ik herhaal niemand wist dat de HR deze uitspraak zou doen. Jij bent de enige die geen effecten heeft en geen tweede huis e.d. Is 2020 al definitief.”

Klagster repliceert:

“Jij regelt al ruim 30 jaar mijn belastingzaken.

Dat heeft toch niets te maken met andere cliënten van jou die aandelen hebben en/of een tweede huis?? Dat de Hoge Raad deze uitspraak doet staat los van het advies wat ik je stuurde om voor 12 september een verzoek in te dienen bij de belastingdienst.

Kun je voor mij nog iets doen om alsnog aanspraak te kunnen maken op dat toch forse bedrag wat ik nu misloop?”

Beklaagde heeft daarop onder meer geantwoord:

“Ik was helemaal niet in staat om voor 12-09 bezwaar te maken. Ik ben al veertig jaar in september met vakantie. In het najaar was er een uitspraak van een Hof waarin werd gesteld dat interen op het vermogen door de box-III heffing niet eerlijk was.

Maar deze mensen hadden geen pensioen en geen salaris, alleen vermogen. Hun inkomsten uit vermogen waren veel lager dan de box-III heffing.

Het geval van de HR telde wel inkomen maar zij hadden (de idioten) bijna het gehele miljoen op een spaarrekening gezet.

Vroeger had je nog effecten bij de Robeco-groep. Dat jij ondanks de lage rente en de inflatie ook alles op een spaarrekening hebt gezet, is jammer. Gelukkig is de belastingvrije som verhoogd naar E.xx.

Alleen tegen openstaande aanslagen kan bezwaar worden gemaakt. Maar mogelijk is de Regering ook nog coulant ten aanzien van gevallen zoals jij.

Leuker kan ook ik het niet maken.”

Klagster heeft daarop aan beklagde geschreven:

“Als jij geen poging wilt doen om dit voor mij alsnog in orde te maken zal ik mijn zaak voorleggen aan de belastingdienst. Ik zal de mails overleggen en aangeven waarom het bezwaar door jou niet tijdig is ingediend.

Mijn verzoek van 7 september heeft niets te maken met andere cliënten of vermogende bejaarden.

Het gaat om een individueel bezwaar tegen spaarbelasting.

Bij xx euro aan spaargeld gaat de Belastingdienst ervan uit dat je daar 4 procent rendement op pakt, ofwel xx euro. Daarover moet je 30 procent belasting betalen, wat neerkomt op euro.

Overigens kreeg ik geen afwezigheidsmelding op mijn mail van 7 september 2021. Ook in een later stadium heb ik van jou geen reactie gekregen op mijn verzoek.”

2.13 Het e-mailverkeer van 7 februari 2022 vermeldt onder meer:

Klagster aan beklagde:

“Ik heb net uitgebreid gesproken met de belastingdienst./

(...)

De belastingdienst adviseert om alsnog een bezwaarbrieft te sturen over mijn persoonlijke situatie.

Ben jij aangesloten bij een beroepsvereniging? De belastingdienst gaf aan dat ik eventueel een klacht kan indienen wegens nalatigheid.

Het lijkt mij daarom niet meer dan redelijk als jij namens mij alsnog bezwaar maakt en aangeeft dat jij niet tijdig op mijn verzoek van 7 september 2021 hebt gereageerd. Graag ontvang ik een conceptversie alvorens deze wordt verstuurd.”

Beklaagde reageert onder meer:

“Ik blijf herhalen dat ik op 7 september niet in Nederland was en dus ook niet voor 12 september bezwaar kon maken.

Jij hebt mij toen niet verzocht om bezwaar te maken maar advies gevraagd. Niet de zaken verdraaien.

Ik krijg nooit def. aanslagen van jou, dus ik weet ook niet wat de status is.

Overigens in september 2021 was nog helemaal niet duidelijk wat de Hoge Raad zou besluiten en in welke situaties compensatie mogelijk zou zijn.”

Waarop klaagster aan beklagde heeft geantwoord:

“Er hebben 200.000 belastingbetalers bezwaar aangetekend. Daar had ook ik bij kunnen zitten als jij als belastingadviseur je werk goed had gedaan. Je bent aantoonbaar nalatig geweest in je adviserende rol. Jouw minachtende reactie op de mogelijke financiële gevolgschade voor mij is echt beneden alle peil. Daarom hierbij nogmaals mijn vraag: ben je aangesloten bij een branchevereniging?”

2.14 In zijn e-mail aan klaagster van 9 februari 2022 heeft beklagde onder meer geschreven:

“(…)

Ik wil verder niets meer met jou te maken te hebben.

Jij hebt mij enkel in september 2021 een vraag gesteld die ik vanwege mijn vakantie, niet heb beantwoord.

(…)”

Klaagster heeft daarop onder meer aan beklagde geantwoord:

“Je bent in jouw rol als belastingadviseur duidelijk nalatig geweest. De mogelijkheid tot het maken van bezwaar tegen belastingheffing op spaargeld was in jouw beroepsgroep al lang bekend. Jij had dit daarom al ruim voor september voor mij kunnen en moeten regelen als belastingadviseur!”

2.15 In haar e-mail van 16 maart 2022 heeft klaagster aan beklagde geschreven:

“Omdat jij mij nooit geweest hebt op de mogelijkheid om bezwaar te maken tegen de rendementsheffing over de periode 2017 t/m 2020 via de massaal bezwaar procedure of het verzuimen hiertegen individueel bezwaar te maken in de periode dat jij aantoonbaar mijn Inkomstenbelasting en premie volksverzekering aangiften hebt verzorgd, stel ik jou aansprakelijk voor alle gevolgschade. Temeer omdat het door jou niet adequaat gebruik maken van deze bezwaarmogelijkheid juist voor mij grote financiële gevolgen kan hebben.

De bezwaarmogelijkheden waren al ver voor september 2021 bekend in de beroepsgroep van belastingadviseurs. Ik heb mijn zaak voorgelegd aan de belastingdienst en mocht ervan uitgaan dat jij als belastingadviseur dit voor mij zou regelen voor de periode 2017 t/m 2020. Daarom mijn aansprakelijkheidsstelling.”

2.16 Op 20 mei 2022 oordeelde de Hoge Raad dat niet-bezwaarmakers geen recht hebben op rechtsherstel gerichte compensatie. Het kabinet heeft na dit arrest van de Hoge Raad onderzocht of en zo ja hoe het mogelijk was niet-bezwaarmakers toch te compenseren. Het kabinet heeft uiteindelijk besloten om geen compensatie te bieden aan de niet-bezwaarmakers.

2.17 Op 31 mei 2022 heeft klaagster bij de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Raad) een klacht ingediend tegen beklagde.

2.18 Op 27 januari 2023 is de aanwijzing ‘massaal bezwaar plus’ voor de niet-bezwaarmakers in Box 3 over de jaren 2017-2020 bekend gemaakt.”

2.2 Ook de Raad van Beroep zal van deze feiten uitgaan en voegt hier het volgende aan toe.

2.3 Beklaagde heeft voor het doen van de aangifte van verweester IB/PVV 2020 € 75 inclusief BTW gerekend (derhalve € 61,98 exclusief BTW).

2.4 Verweester heeft de aan haar opgelegde aanslagen nimmer in het geding gebracht en nimmer aan beklagde gestuurd. Wel heeft zij erkend dat de definitieve aanslag IB/PVV 2020 Op 7 september 2021 (reeds enige tijd) onherroepelijk vaststond. Hetzelfde geldt voor de aanslagen van eerdere jaren (2017, 2018 en 2019).

2.5 In het door Appellant ingebrachte woordelijk verslag van het verhandelde ter zitting van de Raad van Tucht (zie 1.9) staat onder ander:

“Mevrouw C:

(...) De heer Belastingadviseur was de fiscaal deskundige. Eens per jaar overhandigde ik mijn stukken. De heer Belastingadviseur noteerde de benodigde gegevens. En verzorgde de aangifte via een speciaal professioneel aangifteprogramma. Ik kreeg een uitdraai hoeveel ik naar verwachting moest betalen of terug zou krijgen. Dit klopte in de regel tot op de cent. (...)

Raad van Tucht:

U bent al jarenlang cliënt bij meneer Belastingadviseur. En hoe ging dat altijd? U zei dat net al een beetje. U ging met spullen naar meneer Belastingadviseur toe. En die maakte je aangifte in orde. Heeft meneer A ooit op een ander terrein geadviseerd? Of verwachtte u dat?

Mevrouw C:

Nee. Meneer A is een vrij ouderwetse dienstverlener die met een schrijfblok klaar zit. En dan kom ik met mijn stapeltje uitdraaien van mijn bank en van alles. En dan maakt de heer A aantekeningen. Ik ga vervolgens weg. Meneer A dient de aangifte in via zijn speciale systeem. (...)

Raad van Tucht:

Maar hij vroeg u niet om toestemming om die aangifte in te dienen. Hij deed dat zelf?

Mevrouw C:

Ja. Dus nogmaals. Ik kom binnen met mijn uitdraaitjes. De heer A maakt aantekeningen op een schrijfblok. En dan dient hij de aangifte in namens mij. En dan krijg ik een uitdraai. (...)

Raad van Tucht:

Heeft meneer A in die 35 jaar ooit ergens over geadviseerd?

Mevrouw C:

Ja. Heel in het begin had je bijvoorbeeld zakelijke aftrekposten. Kapper. Dan praat ik natuurlijk over heel lang geleden, toen kon je representatiekosten aftrekken en natuurlijk hypotheek aftrekken. Uiteraard heeft hij dat meegenomen. (...) Mijn situatie is heel erg veranderd. Ik ben gegaan van een beroep met representatiekosten. En dat kon toen allemaal. Dan zei A wel van parkeerkosten. Of weet ik veel. Dat kan je aftrekken. Maar dat is allemaal natuurlijk niet meer aan de orde. (...)

Verweester heeft niet betwist dat dit een juiste weergave is van het verhandelde ter zitting.

2.6 In zijn conclusie van dupliek bij de Raad van Tucht heeft beklagde onder andere het volgende opgemerkt:

“De aard van werkzaamheden vanaf 2007 tot en met 2021 waren enkel het invullen van de aangifte IB/PVV en niet meer. (...)”

Beklaagde heeft voorts in een stuk gedateerd 31 oktober 2024 onder andere het volgende verklaard:

“Vanaf 2008 was er helemaal geen sprake van een adviesrelatie maar van het jaarlijks invullen van een eenvoudige recht-toe-recht-aan aangifte.”

en in een tweede stuk van dezelfde datum:

“Dat ik haar sedert 2008 nimmer heb geadviseerd heeft mevrouw op de hoorzitting expliciet, ondubbelzinnig en zonder voorbehoud bevestigd.”

en in een stuk gedateerd 21 november 2024:

“Het betreft aangiftes zonder enige advisering. Ik was al sedert 2008 niet haar adviseur. Dat ik haar sedert 2008 nimmer heb geadviseerd heeft mevrouw op de hoorzitting expliciet, ondubbelzinnig en zonder voorbehoud bevestigd.”

2.7 In een verklaring van verweerster ingebracht op 25 november 2024 staat onder andere het volgende vermeld:

“In de afgelopen jaren heeft de heer A wel degelijk advies gegeven zo heb ik even nagekeken oa over toeslagen, oprichting BV, holding en aangaande aftrekposten bij verhuizingen waaronder mijn laatste verhuizing in 2020.”

2.8 Bij zijn conclusie van repliek heeft Appellant als bijlage een stuk gevoegd afkomstig van de Staatssecretaris van financiën genaamd “Bijlage 1 – Feiten en cijfers box 3”. Hierin zijn onder andere de volgende tabellen opgenomen:

Tabel 2: Aantallen aangiftes (x 1.000) met totaal box 3 vermogen tussen de aangegeven waardes 2017

Aantallen aangiftes box 3 2017 (x 1.000)	< € 100.000	€ 100.000 - € 1 mln	> € 1 mln	Totaal
Alleen spaar	903	247	1	1.151
Spaar en schuld	31	9	0	40
Spaar en beleg	658	586	27	1.272
Spaar, beleg en schuld	162	187	20	369
Alleen beleg	12	13	0	25
Beleg en schuld	7	6	0	13
Totaal	1.772	1.048	49	2.869

Tabel 6: Aantallen bezwaarmakers

2017	2018	2019	2020
68.000	50.000	40.000	50.000 ¹

Tabel 7: Aantallen bezwaarmakers met uitsluitend spaargeld

2017	2018
13.000	9.000

3. Geschil in beroep

3.1 De Raad van Tucht heeft de verwijten van verweerster jegens beklaagde als volgt samengevat: handelen in strijd met de artikelen 1.1 en 4 van het Reglement Beroepsuitoefening, (RBU) doordat beklaagde:

- a. klaagster niet uit eigen beweging heeft voorgelicht en niet heeft geadviseerd tijdig bezwaar te maken tegen de eigen aangiften IB/PVV 2017-2020 met betrekking tot het daarin opgenomen inkomen uit sparen en beleggen (Box 3-heffing) en daarmee zijn zorgplicht jegens haar heeft geschonden;
- b. in zijn communicatie met klaagster zich op een onprofessionele, weinig respectvolle manier over klaagster heeft uitgelaten;
- c. in de klachtprocedure onnodig privacygevoelige informatie met de Raad heeft gedeeld en daarmee zijn beroepsgeheim heeft geschonden.

3.2 De Raad van Tucht heeft het eerste klachtonderdeel (3.1.a) gegrond verklaard en de overige twee klachtonderdelen (3.1.b en 3.1.c) ongegrond. Appellant heeft enkel beroep aangetekend tegen de gegrondverklaring van klachtonderdeel 3.1.a. Verweerster heeft geen (incidenteel) beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Raad van Tucht.

3.3 Gelet hierop is de ongegrondverklaring van klachtonderdelen 3.1.b en 3.1.c geen onderdeel van het geschil. Het geschil in beroep beperkt zich tot de vraag of beklaagde zijn (zorg)plicht jegens verweerster heeft geschonden door haar niet spontaan te wijzen op de mogelijkheid bezwaar te maken tegen de aan haar opgelegde aanslagen IB/PVV voor de jaren 2017 tot en met 2020 omdat het daarin opgenomen inkomen uit sparen en beleggen weliswaar werd bepaald in overeenstemming met de wet, maar niet in overeenstemming met internationale verdragen (hierna: box 3 bezwaar).

3.4 De door verweerster in de beroepsprocedure geuite suggesties (dat beklaagde niet zou hebben voldaan aan zijn verplichting tot permanente educatie en/of aan zijn verplichting tot het aangaan van een adequate beroepsaansprakelijkheidsverzekering), voor zover de Raad van Beroep deze als zou dienen op te vatten als klachten, behoren niet tot het geschil waarover de Raad zich in deze beroepsprocedure uit dient te laten.

3.5 Appellant concludeert tot ongegrondverklaring van het bedoelde klachtonderdeel.

4. Raad van Tucht

4.1 In zijn uitspraak heeft de Raad van Tucht voor zover thans nog van belang als volgt overwogen en beslist:

“4.1 Artikel 6.4 van het RTRB luidt:

Een klacht die wordt ingediend na verloop van een jaar na de dag waarop de klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs kennis heeft kunnen nemen van het handelen of nalaten van het lid van RB tegen wie de klacht is gericht, wordt niet-ontvankelijk verklaard. Een klacht wordt steeds niet-ontvankelijk verklaard indien meer dan vijf jaren na dat handelen of nalaten zijn verstreken.

4.2 Klaagster is een niet fiscaal geschoolde mevrouw C van beklaagde die reeds een groot aantal jaren vertrouwde op correcte fiscale advisering door beklaagde, met name in het iets verdere verleden, en de laatste jaren op een correcte afhandeling van haar aangiften IB/PVV. De Raad acht de verklaring van klaagster dat zij eerst in september 2021 op de hoogte is geraakt van de relevantie van de fiscale discussie rondom de bepaling van het Box 3 inkomen voor haar eigen fiscale positie, geloofwaardig. De klacht is mitsdien ontvankelijk.

Klachtonderdeel 3.1.a.

4.3 Beklaagde handelt in zijn relatie met klaagster als A/bedrijfsjurist. Klaagster beschikt over een rendementsvermogen waarvan de bezittingen (nagenoeg) geheel bestaan uit banktegoeden. Reeds in de jaren vóór 2017, werden door verschillende belastingplichtigen en/of hun belastingadviseurs fiscale procedures gevoerd met betrekking tot de rechtmatigheid van de zogenoemde Box-3 heffing, meer specifiek met betrekking tot de bepaling van het “inkomen” in Box 3. Hieraan werd in de fiscale pers ruime aandacht besteed. Beklaagde mag hiermee bekend worden verondersteld, dan wel hij had daarmee bekend behoren te zijn.

4.4 Vaststaat dat beklaagde klaagster nimmer uit eigen beweging heeft geadviseerd over de mogelijkheid om bezwaar te maken tegen de in haar definitieve aanslagen IB/PVV vervatte vaststelling van het fictieve inkomen in Box 3. Klaagster heeft gesteld dat dit wel van beklaagde had mogen worden verwacht. Beklaagde heeft zich tegenover haar immers steeds gepresenteerd als ‘belastingadviseur’ en haar in het verleden ook van adviezen voorzien, aldus klaagster.

4.5 Artikel 1, lid 1 van het RBU luidt:

Een lid is gehouden zijn werkzaamheden op een eerlijke, zorgvuldige en behoorlijke wijze te verrichten, zich te houden aan wet- en regelgeving en zich verder te onthouden van al wat overigens in strijd is met de eer en waardigheid van het beroep.

4.6 De Raad stelt voorop dat het in beginsel aan klaagster is om de feiten en omstandigheden te stellen en bij betwisting – zoals hier – aannemelijk te maken die de conclusie rechtvaardigen dat beklaagde klachtwaardig heeft gehandeld, dat wil zeggen heeft gehandeld in strijd met het RBU. In het onderhavige geval heeft echter het navolgende te gelden.

4.7 Het behoort tot de zorgvuldige uitoefening van het beroep door een lid van het RB dat het lid zorgt voor een duidelijk vastlegging van de door een cliënt aan het lid verstrekte opdracht. De Raad overwoog in dat verband al eerder (zaak 704-2017):

“4.2 De Raad stelt voorop dat tot het op zorgvuldige en behoorlijke wijze verrichten van de werkzaamheden als bedoeld in artikel 1.1 RBU, tevens behoort dat een lid tegenover zijn cliënt geen onduidelijkheid laat bestaan over de inhoud en de reikwijdte van de door het lid jegens zijn cliënt aanvaarde opdracht. De Raad acht het verstrekken van een schriftelijke opdrachtbevestiging door het RB-lid daarvoor aangewezen.”

4.8 De achtergrond voor deze regel is dat het lid zich ervoor dient in te spannen dat wordt voorkomen dat bij zijn cliënt schade, of een anderszins nadelig situatie, zou kunnen ontstaan als gevolg van onduidelijke (werk-) afspraken tussen het lid en zijn cliënt. Het is daarbij aan het lid om ervoor te zorgen dat deze afspraken op een voor beide partijen duidelijke wijze worden vastgelegd en worden gecommuniceerd.

4.9 Naar het oordeel van de Raad had het op de weg van beklagde gelegen om, in overeenstemming met het bepaalde in artikel 1.1 RBU, de aard en omvang van de overeengekomen werkzaamheden schriftelijk vast te leggen, bijvoorbeeld in de opdrachtbevestiging. Door dit niet te doen is het beklagde aan te rekenen dat hierover onduidelijkheid is ontstaan. Dit werkt in de onderhavige situatie ten nadele van beklagde.

4.10 Gezien het voorgaande, en de verklaring van klagster ter zitting van de Raad dat beklagde zich tegenover haar steeds heeft gepresenteerd als belasting ‘adviseur’ en haar in het verleden ook daadwerkelijk heeft geadviseerd – welke verklaring de Raad geloofwaardig acht – houdt de Raad het ervoor dat de door klagster aan beklagde verstrekte opdracht mede omvatte het adviseren over fiscale ontwikkelingen die voor de belastingpositie van klagster in haar aangifte inkomstenbelasting van belang kunnen zijn.

4.11 Hetgeen hiervoor is overwogen onder 4.10 brengt mee dat de mogelijkheid om aan te haken bij de massaal bezwaarprocedures voor de jaren 2017 tot en met 2020, zeker gezien de samenstelling van het rendementsvermogen van klagster, een bespreekpunt had moeten bij de jaarlijkse ontmoeting van beklagde met klagster waarbij klagster aan beklagde de voor dat jaar relevante fiscale gegevens voor het doen van haar aangifte IB/PVV ter hand stelde. Door dit niet te bespreken, en klagster aldus de kans te ontnemen aan te sluiten bij de betreffende massaal bezwaar procedures, heeft hij jegens haar zijn zorgplicht als belastingadviseur van klagster, zoals deze in artikel 1, lid 1 van het RBU tot uitdrukking wordt gebracht, geschonden. Dit, terwijl een dergelijk advies eenvoudig en zonder veel tijdsbeslag had kunnen worden gegeven. Met zijn stelling dat hij klagster ook nimmer heeft afgeraden tijdig bezwaar te maken, hetgeen zij – aldus beklagde – immers ook zelf had kunnen doen, miskent beklagde zijn verantwoordelijkheid en zorgplicht als belastingadviseur jegens klagster. Als gevolg hiervan is klagster in een nadelige positie komen te verkeren doordat zij afhankelijk is geworden van de uiteindelijke uitkomst van de massaal bezwaar-procedure voor niet-bezwaarmakers.

4.12 Het verzoek van klagster aan beklagde van 7 september 2021 is redelijkerwijs niet anders op te vatten dan een verzoek om advies. Beklagde heeft daarop niet gereageerd. Ook niet toen hij inmiddels van zijn vakantie was teruggekeerd. Door zijn onzorgvuldig handelen is tevens sprake van een schending van art 1.1 RBU.

De klacht zoals vermeld onder 3.1.a. is gegrond.

(...)”

5 Beoordeling van het geschil door de Raad van Beroep

Vooraf

5.1 Zoals in 3.3 weergegeven gaat het er in deze zaak om vast te stellen of op beklagde de plicht rustte om verweerster in te lichten over de mogelijkheid van een box 3 bezwaar. De Raad zal hiertoe eerst ingaan op de inhoud van de tussen beklagde en verweerster geldende overeenkomst. Vervolgens zal hij de jegens verweerster geldende zorgplicht van beklagde bespreken. De Raad zal daarbij voorbijgaan aan de vraag of beklagde adequaat heeft gereageerd op de vraag van verweerster van 7 september 2021 (zie 2.8 van de uitspraak van de Raad van Tucht). Vast staat immers dat de aanslagen van de jaren 2017 tot en met 2020 op die datum reeds alle onherroepelijk vaststonden, zodat een bezwaar daartegen verweerster niet in een betere positie had kunnen brengen.

Inhoud overeenkomst

5.2 Evenals de Raad van Tucht (zie 4.7 van zijn uitspraak) beschouwt ook de Raad van Beroep het een de plicht van het RB-lid (als onderdeel van het op zorgvuldige en behoorlijke wijze verrichten van de werkzaamheden, artikel 1.1 RBU) te trachten te voorkomen dat onduidelijkheid bestaat over de inhoud en de reikwijdte van de door het lid jegens zijn cliënt aanvaarde opdracht. Het mag dan tot aanbeveling strekken dat het RB-lid hiertoe een schriftelijke opdrachtbevestiging verzendt, dat is echter niet verplicht.

5.3. Beklaagde verrichtte al ruim 35 jaar werkzaamheden voor verweerster en gesteld noch gebleken is dat daaraan ooit een schriftelijke overeenkomst aan ten grondslag heeft gelegen of een schriftelijke opdrachtbevestiging is verzonden. Onder die omstandigheden gaat het erom wat partijen over en weer over de inhoud van die overeenkomst stellen en, voor zover betwist, aannemelijk maken en voorts wat partijen, weer beoordeeld naar de omstandigheden, over en weer onder deze overeenkomst van elkaar mogen verwachten.

5.4 Dienaangaande stelt de Raad allereerst vast dat de situatie van verweerster in 2007 is gewijzigd. Daarvóór speelde nog de aanwezigheid van twee besloten vennootschap, een werkmaatschappij en een holding, waarvan verweerster (uiteindelijk) aandeelhouder was en van een makelaardijonderneming. Beklaagde stelt dat zijn werkzaamheden in de periode voorafgaand aan de 2008 meeromvattend waren en in elk geval ook de aangiften vennootschapsbelasting betroffen en voorts dat in sommige periodes veelvuldig contact was tussen beklagde en verweerster. Vanaf 2008 speelde de aanwezigheid van de vennootschappen en de onderneming niet langer. Beklaagde stelt dan zijn werkzaamheden vanaf toen beperkt waren tot het jaarlijks opstellen en indienen van de eenvoudige (rechttoe-rechtaan) aangifte IB/PVV van verweerster. Het contact daartoe (één jaarlijkse bespreking) en de vergoeding daarvoor (€ 75 inclusief BTW) waren minimaal. Gesteld noch gebleken is dat beklagde en verweerster uitdrukkelijk waren overeengekomen dat beklagde verweerster ongevraagd zou adviseren. Daarvan zal de Raad dan ook niet uitgaan.

5.5 Verweerster heeft het in 5.4 weergegevene aanvankelijk niet betwist en voor het grootste deel ook uitdrukkelijk erkend. Enkele weken voor de zitting van de Raad heeft verweerster echter – in weerwil van haar eerdere verklaring – de stelling betrokken dat in de afgelopen jaren wel degelijk door beklagde is geadviseerd. Meer specifiek over “toeslagen, oprichting BV, holding en aangaande aftrekposten bij verhuizingen waaronder mijn laatste verhuizing in 2020” (zie citaat 2.7). Waar verweerster spreekt van ‘de afgelopen jaren’ (zie weer het citaat in 2.7) doelt zij kennelijk mede op de periode vóór 2008. Zij spreekt immers over ‘oprichting BV, holding’ en dat speelde enkel voor 2008. In het licht hiervan en gelet het door beklagde gestelde (vanaf 2008 geen advisering), zal de Raad er daarom van uitgaan dat ook de advisering voor het overige uitsluitend voorafgaand aan 2008 plaatsvond, met uitzondering van de door verweerster gestelde advisering aangaande haar verhuizing in 2020.

5.6 Voor zover het advisering over de verhuizing in 2020 betreft dient de Raad vast te stellen of het aannemelijk is dat beklagde deze werkzaamheden heeft verricht. Hiertoe overweegt hij dat de stelling van verweerster van 25 november 2024 (zie 2.7) een blote stelling betreft. Verweerster heeft zich daarbij niet uitgelaten over de omvang van de werkzaamheden en heeft in het midden gelaten of zij voor de werkzaamheden enige betaling heeft verricht. Nu beklagde de stelling van verweerster heeft betwist en verweerster zelf eveneens eerder de recente advisering heeft ontkend, rust op verweerster de bewijslast haar stelling aannemelijk te maken dat deze advieswerkzaamheden daadwerkelijk hebben plaatsgevonden en dat heeft zij niet gedaan. Niettemin zal de Raad er voor het vervolg van deze uitspraak veronderstellenderwijs van uitgaan dat beklagde verweerster heeft geadviseerd over aftrekposten bij haar verhuizing van 2020. Gelet op het voorgaande zal de Raad

daarbij wel van uitgaan dat deze werkzaamheden zeer beperkt waren en (evenals verweerster) in het midden laten of verweerster hiervoor betaald heeft, of dat sprake van een 'vriendendienst' in het licht van de langlopende relatie.

5.7 Dit brengt de Raad tot een conclusie aangaande de inhoud van de tussen beklagde en verweerster voor de betrokken periode (belastingjaren 2017 tot en met 2020) geldende overeenkomst. Deze hield over en weer de volgende rechten en verplichtingen in:

- Beklaagde en verweerster treffen elkaar jaarlijks in voorbereiding op de in te dienen aangifte IB/PVV;
- Verweerster verstrekt daarbij aan beklagde de benodigde informatie (bijvoorbeeld bankafschriften) en beantwoordt zijn eventuele vragen;
- Beklaagde stelt op basis hiervan jaarlijks de aangifte IB/PVV van verweerster op en dient deze namens haar in;
- Beklaagde verstrekt verweerster hierbij een berekening van het resulterende belastingbedrag;
- De onderliggende aanname is dat de fiscale situatie van verweerster eenvoudig is en de aangifte rechttoe-rechtaan;
- Verweerster betaalt beklagde hiervoor (contant) € 75 inclusief BTW (dus € 61,98 exclusief BTW);
- Op beklagde rust geen plicht de aanslag te controleren, deze aanslagen worden hem dan ook niet toegezonden. Verweerster kan de aanslag zelf controleren aan de hand van de door beklagde verstrekte berekening;
- Uitgaande van de in 5.6 bedoelde veronderstelling beantwoordt beklagde – al dan niet bezoldigd – incidenteel eenvoudige vragen die verweerster hem stelt (zoals die over aftrekposten bij haar verhuizing van 2020).

5.8 Op basis van het voorgaande komt de Raad tot de conclusie dat de overeenkomst tussen beklagde en verweerster geen expliciete spontane adviesplicht van beklagde inhield. Beklaagde heeft nimmer een spontane adviesplicht aanvaard en onder de geschetste omstandigheden mocht ook verweerster er niet van uitgaan dat beklagde een dergelijke spontane adviesplicht op zich had genomen, ook niet als wordt uitgegaan van de veronderstelling dat beklagde na 2008 incidenteel fiscale vragen van verweerster heeft beantwoord.

5.9 Dat tot de overeenkomst van opdracht geen plicht tot spontane advisering behoorde laat echter onverlet dat de opdracht ook impliciet kan verplichten het verrichten van bepaalde werkzaamheden zonder verzoek daartoe (een 'zorgplicht'), bijvoorbeeld omdat verweerster de voor een dergelijk verzoek vereiste deskundigheid ontbeert. In het onderstaande zal de Raad ingaan op de vraag of wat in het onderhavige geval geldt.

Zorgplicht

5.10 De Raad stelt het volgende voorop. Als opdrachtnemer dient beklagde bij de uitvoering van de opdracht de zorg van een goed opdrachtnemer in acht nemen (art. 7:401 BW). Als fiscalist en RB-lid geldt daarbij voor beklagde als norm dat hij de zorg moet betrachten die van de redelijk bekwaam en redelijk handelend(e) fiscalist en RB-lid (de maatman) onder dezelfde omstandigheden verwacht mag worden. Om deze vraag te beantwoorden is een aantal aspecten van belang. Allereerst het (fiscale) kennisniveau van de klant. Ten tweede de kans dat een mogelijk in te stellen box 3 bezwaar succesvol zou zijn en de hoogte van het te behalen voordeel (afgewogen tegen de kosten en risico's daarvan). Ten derde de aard en omvang van de werkzaamheden die overigens worden uitgevoerd en de hoogte van de vergoeding daarvoor.

5.11.1 Ten aanzien van het eerste aspect zal de Raad aannemen dat het fiscale kennisniveau van verweerster gering is.

5.11.2 Ten aanzien van het tweede aspect (kans op succes) overweegt de Raad als volgt. De Hoge Raad heeft over het forfaitaire stelsel van de vermogensrendementsheffing dat gold vóór 2017 bij herhaling geoordeeld dat dit niet leidde tot een schending van het eigendomsrecht op stelselniveau (laatstelijk in HR 29 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2517). Na de invoering van het nieuwe stelsel heeft de Hoge Raad over het oude stelsel (geldend tot 2017) geoordeeld dat dit weliswaar kan leiden tot een inbreuk in het eigendomsrecht op stelselniveau, maar hij bood geen rechtsherstel omdat dat keuzes vergt die aan wetgever zijn en deze keuzes niet voldoende duidelijk uit het stelsel van de wet zijn af te leiden. Dan past (in de woorden van de Hoge Raad) de rechter ten opzichte van de wetgever terughoudendheid bij het voorzien in zo'n rechtstekort op stelselniveau (zie HR 29 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:831). Hiermee leek de strijd ten aanzien van de ficties van de vermogensrendementsheffing gestreden; de Hoge Raad beschouwde dit als het domein van de wetgever waarin hij niet kon ingrijpen. Deze indruk bestond ook in de fiscale literatuur; voorafgaande aan het kerstarrest bestaat vooral een gebrek aan artikelen waarin de verwachting wordt uitgesproken dat de Hoge Raad voor belastingjaren vanaf 2017 wel rechtsherstel gaat bieden en na publicatie van het kerstarrest overheerst verrassing. In de noot onder het kerstarrest in de Vakstudie Nieuws (V-N 2022/2.3) staat onder andere:

“Verrassing

Het arrest kwam voor ons, en wij denken voor velen, als een verrassing.”

De noot onder het arrest in Beslissingen in Belastingzaken (BNB 2022/27) vermeldt onder andere:

“Het oordeel van de Hoge Raad valt in twee delen uiteen, te weten:

- het oordeel dat het box 3-regime vanaf 2017 in strijd is met art. 1 Protocol 1 en art. 14 EVRM (r.o. 3.1-3.5), en
 - het oordeel dat de rechter (nu wel) rechtsherstel kan bieden (r.o. 3.6.1-3.6.3).
- Het eerste oordeel is wat mij betreft minder verrassend dan het tweede. (...)

De lezer moet zelf maar oordelen of hij genoemde argumenten voldoende sterk vindt om nu wel rechtsherstel te bieden en in 2019 niet, maar ik heb er weinig waardering voor en ze komen op mij nogal gezocht over. Anders gezegd, soortgelijke argumenten had de Hoge Raad mijns inziens ook in zijn oordeel in 2019 met betrekking tot het pre-2017-regime aan rechtsherstel ten grondslag kunnen leggen. Ik heb het oordeel van de Hoge Raad in 2019 ook altijd nogal slap gevonden. Ik ben blij met het rechtsherstel dat de Hoge Raad thans biedt, maar vind de argumenten om dat nu wel te doen en destijds in 2019 niet, weinig overtuigend. (...)

Dat het oordeel van de Hoge Raad in het kerstarrest in het algemeen niet werd verwacht vindt ook zijn weerslag in de verhouding van de belastingbetalers die box 3 bezwaar gemaakt hebben. Uit de door Appellant ingebrachte tabellen volgt dat voor 2017 slechts 2,37% van belastingbetalers in box 3 bezwaar hebben gemaakt. In de categorie waartoe belanghebbende behoort (belastingplichtigen met uitsluitend spaargeld) is dat slechts 1,13%. De Raad komt tot de conclusie dat de ‘maatman’ voorafgaand aan het kerstarrest met het ‘omgaan’ van de Hoge Raad in dat arrest geen rekening hoefde te houden omdat hij de kans daarop in redelijkheid mocht inschatten als zeer gering.

5.11.3 Daarnaast zijn de omvang en de aard van de werkzaamheden van beklagde minimaal (zie 5.7) en wordt daarvoor ook nog eens een minimale vergoeding betaald. De jaarlijkse vergoeding van € 75 inclusief BTW is nog beneden de door Appellant weergegeven bedragen van € 75 tot € 200 exclusief BTW die gebruikelijk zijn voor het doen van een eenvoudige aangifte IB/PVV.

5.12 De Raad komt tot het oordeel dat, gelet op het in 5.11.2 en 5.11.3 overwogene, op beklagde niet de (zorg)plicht rustte om verweerster ongevraagd te adviseren over de mogelijkheid van een box 3 bezwaar. Daarvoor waren zijn werkzaamheden te beperkt, zijn vergoeding te laag en de kans op succes – ingeschat vóór het kerstarrest – te gering.

De Raad volgt verweerster niet in haar betoog dat de zorgplicht op beklagde rustte omdat het box 3 bezwaar relatief eenvoudig en nagenoeg kosteloos was. De Raad overweegt daartoe dat verweerster er in haar betoog kennelijk aan voorbijgaat dat sommigen geen prijs stellen op ongevraagd advies, zodat dit hoe dan ook een inschatting van de klantrelatie vergt, en er kennelijk van uitgaat dat beklagde zijn advies kosteloos aan haar zou moeten verstrekken (terwijl op hem dan wel de zorgplicht had gerust zich in het massaal bezwaar te verdiepen).

Ook in het de hoogte van het behalen voordeel (verweerster stelt dat zij jaarlijks ca. € aan vermogensrendementsheffing verschuldigd is) ziet de Raad in dit geval geen aanleiding tot een ander oordeel.

5.13 Partijen hebben voorts gewezen op vonnis van de rechtbank Rotterdam van 28 augustus 2024 (ECLI:NL:RBROT:2024:8919). In die zaak gaat het echter niet om de vraag of het wijzen op de mogelijkheid van een box 3 bezwaar, gelet op de toen geldende jurisprudentie en de geringe slagingskans, wel van een redelijk bekwaam en redelijk handelend belastingadviseur mocht worden verwacht. In die zaak had de bewuste belastingadviseur immers al op die mogelijkheid gewezen en had zij in overleg met haar cliënt voor de jaren 2017 en 2018 een dergelijk bezwaar juist al aangetekend. Daarmee had de belastingadviseur (in de woorden van de rechtbank) de lat voor haarzelf hoger gelegd en mocht van haar worden verwacht dat zij vervolgens bleef handelen naar die hogere maatstaf. Zij ging vervolgens in de fout toen zij voor de jaren 2019 en 2020 naliel bezwaar in te dienen zonder de mogelijkheid daartoe te bespreken met haar cliënt. Dat feitencomplex speelt in de onderhavige zaak niet en het vonnis van de rechtbank biedt ook geen antwoord op de rechtsvraag die alhier wel speelt. Het vonnis werpt geen nieuw of ander licht op de zaak.

5.14 Ten slotte overweegt de Raad dat de omstandigheid dat beklagde zich belastingadviseur noemde en dat hij (naar de Raad veronderstellenderwijs aanneemt) na 2008 een incidentele fiscale vraag in verband met de verhuizing van verweerster heeft beantwoord, het voorgaande niet anders maakt. Het gaat er niet om hoe beklagde zich noemt (daarbij merkt de Raad op dat de term ‘belastingadviseur’ ook gebruikelijk is voor iemand die belastingaangiften verzorgt). Het gaat erom welke plicht op beklagde rustte, gelet op hetgeen partijen over en weer hebben afgesproken en in het licht van alle overige feiten en omstandigheden. Tot die feiten en omstandigheden behoort dan weliswaar ook hoe beklagde zich noemt, maar eveneens hun decennialange relatie en de tussen hen geldende werkwijze in de afgelopen jaren. In dat licht behoorde naar het oordeel van de Raad niet tot de zorgplicht van beklagde het spontaan adviseren inzake een box 3 bezwaar.

Slotsom

5.15 De slotsom is dat het beroep gegrond is. Het oordeel van de Raad van Tucht waartegen het beroep zich richt (de gegrondverklaring van klachtonderdeel 3.1.a) dient te worden vernietigd, evenals de daarmee verband houdende nevenbeslissingen, en de klacht dient in zoverre ongegrond te worden verklaard. Voor het overige blijft de uitspraak van de Raad van Tucht in stand omdat het niet is bestreden. Voor een kostenveroordeling ziet de Raad geen aanleiding.

Beslissing

De Raad van Beroep:

- vernietigd de uitspraak van de Raad van Tucht, doch enkel voor zover het betreft de bestreden gegrondverklaring van klacht 3.1.a en de daarmee verband houdende waarschuwing en kostenveroordeling
- verklaard klachtonderdeel 3.1.a ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J-P.R. van den Berg, voorzitter, R.A.J. Van Brugge AA RB en mr. ing. H.J. van den Kerkhof RB, leden van de Raad van Beroep, te Den Haag op 6 januari 2025, en is ondertekend door de voorzitter.

mr. J-P.R. van den Berg
Voorzitter Raad van Beroep

uitspraak wordt gezonden aan partijen. Een kopie wordt gezonden aan de Raad van Tucht alsmede aan het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag. Tegen geanonimiseerde publicatie van deze uitspraak door het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag heeft de Raad van Beroep geen bezwaar.